

Comunicat de presă, 2.04.2024

FSLI și FSE „SPIRU HARET”:

Camerele de supraveghere nu rezolvă problema violenței în spațiul școlar

Federația Sindicatelor Libere din Învățământ și Federația Sindicatelor din Educație „SPIRU HARET” nu susțin inițiativa Ministerului Educației privind introducerea sistemului de supraveghere audio-video în sălile de clasă fără acordul cadrelor didactice și al părinților.

Considerăm că aplicarea unei astfel de măsuri, fără consimțământul persoanelor supravegheate, reprezintă un atac la drepturile fundamentale ale cetățenilor români. În acest sens s-au pronunțat și reprezentanții ai Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.

FSLI și FSE „Spiru Haret” consideră că o astfel de măsură poate fi aplicată acolo unde există un istoric al cazurilor de violență, doar după ce atât personalul angajat în unitatea de învățământ respectivă, cât și părinții și-au exprimat acordul scris pentru montarea camerelor de supraveghere.

Când vorbim despre supraveghere audio-video, fără acordul celor înregistrați, nu facem decât să aruncăm spre toți acuzația că sunt factori perturbatori și, dacă nu sunt acum, cu siguranță vor deveni, ceea ce este complet fals.

Din păcate, numărul cazurilor de violență de orice tip din școli este în creștere, dar nu putem spune că toți angajații din educație și toți elevii reprezintă un risc!

Lupta cu actele de violență trebuie dusă mai departe, dar prin reformarea completă a învățământului pe această temă. Cel mai important pas ar fi cel prin care relația părinte-profesor-elev va fi una reală, deschisă, la curent cu tot ceea ce se întâmplă în viața copilului. Creșterea numărului de psihologi școlari, care să depisteze la timp comportamente problematice în rândul cadrelor didactice și al elevilor, este absolut obligatorie! Dezvoltarea unor programe speciale de combatere a actelor de agresiune/abuz/bullying, care să fie puse în aplicare, nu bifate la orele de dirigenție, ar ajuta în această luptă. Reabilitarea copiilor care au astfel de derapaje nu are loc pentru că instituțiile statului fie nu se implică, fie nu au resurse suficiente pentru a veni în sprijin. Nu există o continuitate a măsurilor prin care victimele să

primească suportul de care au nevoie, iar agresorii să înțeleagă consecințele faptelor lor și mai apoi să fie „reabilitați“.

Creșterea numărului de paznici școlari cu siguranță va descuraja astfel de fapte, iar un regulament mult mai strict privind sancționarea celor care greșesc ar avea mult mai mult impact asupra agresorilor. În niciun caz școala nu trebuie să ascundă astfel de situații, ci, din contră, să ceară intervenția instituțiilor abilitate cu aplicarea măsurilor legale.

Școala trebuie să rămână un spațiu al educației, dar nu prin forță, violență, presiune, inclusiv cea a supravegherii audio-video permanente. Școala trebuie să fie spațiul dezvoltării intelectuale și emoționale, al creativității și al cultivării relațiilor sănătoase interpersonale, precum și al respectului reciproc. Din păcate, primul care a dispărut este tocmai respectul la adresa cadrului didactic, înțelegând prin aceasta adevăratul său statut și rolul său în ceea ce înseamnă educarea unui copil.

PREȘEDINTE,
Simion HĂNCESCU

PREȘEDINTE,
Marius Ovidiu NISTOR